

VN 2010/35.11

Hof Arnhem, MK II, 27 april 2010, nr. 09/00092
(Spek, Kooijmans, Boxem)

Regeling

[Art. 8, lid 1](#), Wet VPB 1969

Essentie

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Afwaarderingsverlies op geldlening aan gelieerde vennootschap terecht in aftrek gebracht; geen onzakelijke lening

Samenvatting

X bv is een management-bv. Zij stelt haar enig aandeelhouder, de heer A, ter beschikking in ruil voor een vergoeding. In 1996 wordt B Holding bv opgericht. Deze exploiteert een technisch servicebureau. A houdt 32,5% van de aandelen in B Holding bv en verricht voor B Holding bv via X bv betaalde managementdiensten. In februari 1997 leent X bv f 250.000 (€ 113.445) aan B Holding bv tegen een rente van 10%. Er vindt geen aflossing of rentebetaling plaats. Op verzoek van de Rabobank wordt in 2002 nader overeengekomen dat er op de geldlening geen aflossing hoeft plaats te vinden, dat de lening is achtergesteld bij de leningen van de bank en dat de rente in 2002 6% bedraagt. Eind 2002 is de waarde in het economische verkeer van de lening nihil. In geschil is of X bv de lening ten laste van haar winst mag afwaarderen met € 113.445. Rechtbank Arnhem staat dit niet toe. X bv gaat in hoger beroep. Hof Arnhem oordeelt dat de inspecteur niet is geslaagd in de op hem rustende bewijslast dat sprake is van een onzakelijke lening. De lening was bij het verstrekken daarvan zakelijk, aangezien de Rabobank korte tijd later een nog veel grotere lening heeft verstrekt. Het maakt niet uit dat X bv in 2001 op verzoek van de bank een achtergestelde lening aan B Holding bv heeft verstrekt. X bv heeft in 2002 als zakelijk handelende crediteur ingestemd met de latere wijzigingen van de eerste lening. X bv mag deze lening afwaarderen ten laste van de fiscale winst. Het beroep van X bv is gegrond.

De Minister van Financiën laat weten dat hij afziet van cassatieberoep tegen onderhavige uitspraak.

Tekst

Het geschil betreft de aanslag vennootschapsbelasting over het jaar 2002.

De uitspraak waartegen hoger beroep is ingesteld, is van Rechtbank Arnhem 5 februari 2009, nr. 07/5586.

Vaststaande feiten (ontleend aan de hofuitspraak)

2.1. Belanghebbende is opgericht op 20 september 1995. Sinds de oprichting is de heer A enig aandeelhouder van belanghebbende. Tevens is hij de enige bestuurder en werknemer van belanghebbende. Belanghebbende stelt A aan diverse vennootschappen ter beschikking in ruil voor een managementvergoeding.

2.2. Op 26 maart 1996 is opgericht B Holding bv (toentertijd B Y bv en, na naamswijziging, B YY bv genaamd). B Holding bv bezit diverse dochtervennootschappen en deelnemingen in vennootschappen. Per 15 oktober 1996 heeft A 32,5% van de aandelen in B Holding bv in zijn bezit, C bv 65% en D 2,5%.

2.3. B Holding bv heeft als statutaire doelomschrijving: 'het exploiteren van een technisch servicebureau met als hoofdactiviteiten instandhouding casu quo onderhoud van machines en installaties, de- en remontage van machines en revisie van machines en installaties'.

2.4. Op 31 januari 1997 heeft belanghebbende een bedrag van f 6.806,70 ontvangen van B Holding bv voor managementwerkzaamheden. Daarop volgen gedurende een aantal maanden maandelijkse betalingen van een gelijk bedrag. In 1997 en de daaropvolgende jaren heeft belanghebbende voor managementwerkzaamheden de volgende bedragen ontvangen van B Holding bv en aan haar gelieerde vennootschappen:

1997	€ 68.067
1998	€ 40.840
1999	€ 52.184
2000	€ 37.222
2001	€ 78.277
2002	€ 85.134

2.5. Op 12 februari 1997 verstrekt belanghebbende een geldlening van f 250.000 (€ 113.445) aan B Holding bv (hierna: de geldlening), welk bedrag volgens de schriftelijke geldleningsovereenkomst van dezelfde datum in twaalf maandelijkse termijnen moet worden afgelost. Over het geleende bedrag is een rente van 10%, zijnde f 25.000, per jaar verschuldigd. De eerste aflossingstermijn ten bedrage van f 22.916,67 vervalt op 31 maart 1997 en de laatste op 28 februari 1998.

2.6. Op 31 maart 1997 heeft geen aflossing of rentebetaling door B Holding bv plaatsgevonden. Ook daarna heeft B Holding bv niet afgelost. De verschuldigde rente is bijgeschreven bij haar schuld in de rekening-courantverhouding met belanghebbende.

2.7. De Rabobank verstrekt op 2 mei 1997 een rekening-courant krediet van f 750.000 aan B Holding bv. Over dit krediet is een variabele rente verschuldigd welke op het moment van afsluiten 4,9% bedraagt. Als zekerheid bedingt de Rabobank de verpanding van de inventaris en vorderingen van B Holding bv en borgstellingen tot een bedrag van f 50.000 door A en C, directeur van B Holding bv. Daarnaast heeft de

Rabobank geëist dat de door belanghebbende verstrekte geldlening wordt achtergesteld. De achterstelling is op 26 mei 1997 schriftelijk vastgelegd.

2.8. In het jaar 1997 heeft B Holding bv een positief resultaat behaald van € 11.904.

2.9. Op 17 maart 1999 heeft B Holding bv een nieuwe dochtermaatschappij opgericht genaamd B YY bv. Op dezelfde datum heeft B Holding bv haar onderneming ingebracht in B YY bv. De geldlening van belanghebbende blijft achter in B Holding bv.

2.10. Per 17 maart 1999 houden A, C bv en E bv ieder eenderde van de aandelen in B Holding bv.

2.11. Op 13 augustus 1999 heeft de Rabobank aan B Holding bv twee leningen verstrekt: een lening van f 250.000, met een looptijd van drie jaar en een vaste rente van 5,5% en een rekening-courant krediet van f 750.000 tegen een variabele rente die op het moment van afsluiten 4,38% bedroeg. Als zekerheid heeft de Rabobank de verpanding van meerdere activa bedongen, alsmede borgstelling door C en F, directeur van E bv, en achterstelling van de door belanghebbende verstrekte geldlening bij alle door de Rabobank verstrekte geldleningen. Deze achterstelling is op 9 september 1999 schriftelijk vastgelegd.

2.12. In een brief van 14 februari 2001 aan belanghebbende constateert de Rabobank dat de resultaten uit de voorgaande jaren negatief zijn, het eigen vermogen negatief is en de kredietgrenzen zijn overschreden. De Rabobank is onder bepaalde voorwaarden bereid de financiering te continueren, waaronder de eis, dat de aandeelhouders van B Holding bv risicodragend kapitaal tot een bedrag van f 250.000 aan B Holding bv verstrekken. Op 28 februari 2001 heeft belanghebbende een achtergestelde lening van f 250.000 verstrekt aan B Holding bv tegen een nader overeen te komen rente.

2.13. In februari 2002 zijn de voorwaarden van de op 12 februari 1997 door belanghebbende verstrekte geldlening gewijzigd. Hierbij zijn partijen overeengekomen dat de rente jaarlijks tussen partijen wordt overeengekomen, dat B Holding bv geen aflossingsplicht heeft en dat de lening is achtergesteld bij de leningen die zijn verstrekt door de Rabobank. Voor het jaar 2002 zijn partijen een rente overeengekomen van 6%.

2.14. Ultimo 2002 is de waarde in het economische verkeer van de geldlening nihil.

2.15. In haar aangifte vennootschapsbelasting 2002 heeft belanghebbende een bedrag van € 113.445 ten laste van haar resultaat gebracht in verband met de afwaardering van de geldlening. Het belastbare bedrag is in deze aangifte berekend op € 95.153 negatief.

Geschil (ontleend aan de hofuitspraak)

3.1. Partijen houdt verdeeld, of belanghebbende terecht de afwaardering ten bedrage van € 113.445 ten laste van haar winst heeft gebracht. Belanghebbende beantwoordt deze vraag bevestigend, de Inspecteur beantwoordt deze ontkennend. Tegen de heffingsrentebesikking zijn geen afzonderlijke grieven aangevoerd.

Overwegingen van de rechtbank

(Niet gepubliceerd, red.)

Overwegingen van het hof

4.1. Belanghebbende wenst op haar winst over het jaar 2002 de waardedaling van de geldlening op B Holding bv in mindering te brengen. De afwaardering is, zo stelt belanghebbende, niet in strijd met goedkoopmansgebruik.

4.2. De Inspecteur brengt hier tegen in, dat sprake is van een geldverstrekking die onder onzakelijke voorwaarden heeft plaatsgevonden en dat een afwaardering van een dergelijke lening ten laste van de winst

niet is toegestaan op grond van het arrest van de Hoge Raad van 9 mei 2008, nr. 43849, LJN BD1108, [BNB 2008/191](#). Voor zijn standpunt draagt de Inspecteur aan, dat de geldlening is afgesloten onder omstandigheden waaronder een onafhankelijke derde de geldlening niet zou zijn aangegaan. Daarbij wijst hij op het niet verstrekt zijn van zekerheden. Na het afsluiten van de lening blijkt de onzakelijkheid volgens de Inspecteur uit het niet opeisen van aflossingen en rente, de achterstelling van de geldlening bij de leningen van de Rabobank, het instemmen met een renteverlaging en het verstrekken van een tweede lening in het jaar 2001.

4.3. Naar het oordeel van het Hof staat goedkoopmansgebruik de volledige afwaardering van de geldlening toe, nu deze ultimo 2002 geen waarde meer heeft. Op de Inspecteur, die zich op een bijzondere omstandigheid beroept, rust dan de last te bewijzen dat sprake is van een onzakelijke lening waarvan de afwaardering niet ten laste van de winst mag worden gebracht.

4.4. Tegenover de stelling van de Inspecteur dat sprake is van een lening die onder onzakelijke voorwaarden is verstrekt, brengt belanghebbende het volgende in. Belanghebbende wijst er op, dat zij met B Holding bv een managementovereenkomst is aangegaan, waaruit de onder 2.4. genoemde bedragen zijn voortgevloeid. Belanghebbende verrichtte al managementwerkzaamheden voor B Holding bv voordat zij de geldlening verstrekte. In februari 1997 heeft B Holding bv behoefte aan werkkapitaal om haar normale activiteiten te kunnen continueren. De Rabobank heeft in die maand al een offerte voor een financiering uitgebracht, maar deze heeft dan nog niet tot een leningsovereenkomst geleid. Belanghebbende heeft aan B Holding bv in februari 1997 een kortlopende lening verstrekt tegen een rentevergoeding van 10%. Als motieven voor het verstrekken van deze lening voert belanghebbende enerzijds een leveranciersmotief aan, het kunnen voorzetten van haar managementwerkzaamheden voor B Holding bv, en anderzijds een beleggersmotief, het beleggen in een kortlopende investering tegen een zeer hoog rendement.

4.5. Het Hof overweegt het volgende. De Rabobank heeft op 2 mei 1997 een rekening-courantkrediet van f 750.000 verstrekt, tegen een variabele rente van op dat moment 4,9% en het verstrekken van zekerheden. Hieruit volgt dat een onafhankelijke derde, waarvan de Inspecteur niet gesteld heeft dat deze onzakelijk heeft gehandeld, in dezelfde periode een omvangrijke kredietfaciliteit aan B Holding bv heeft verstrekt. Gelet op de voorwaarden waaronder belanghebbende de geldlening aan B Holding bv heeft verstrekt en de motieven waarom zij dit gedaan heeft, is naar het oordeel van het Hof de geldlening onder zakelijke voorwaarden aangegaan. Het ontbreken van zekerheden kan, mede gelet op de korte looptijd van de geldlening en de compensatie van het debiteurenrisico door de hoge rentevergoeding, niet als onzakelijk worden aangemerkt. Dat belanghebbende onzakelijk zou handelen, ligt ook minder voor de hand, omdat zij geen rechtstreeks aandelenbelang in B Holding bv heeft en de enig aandeelhouder van belanghebbende, A, op het moment van afsluiten van de geldlening slechts een minderheidsbelang van 32,5% in B Holding bv bezit. Belanghebbende heeft onweersproken gesteld dat enige financiële of familiale band tussen A en de andere aandeelhouders in B Holding bv ontbreekt. Voor zover de Inspecteur verdedigt dat ten tijde van het verstrekken van de geldlening al voorzienbaar was dat B Holding bv niet aan de leningsvoorwaarden kon voldoen, heeft hij dit standpunt naar het oordeel van het Hof onvoldoende onderbouwd. Een onderbouwing is mede op zijn plaats gelet op de, weliswaar bescheiden, winst die B Holding bv in 1997 nog heeft behaald.

4.6. Nu de geldlening bij de aanvang zakelijk was, moet beoordeeld worden of nadien handelingen hebben plaatsgevonden, die de conclusie rechtvaardigen dat onder de dan geldende omstandigheden de geldlening niet tussen onafhankelijke derden zou worden voortgezet.

4.7. Hiervoor draagt de Inspecteur aan, dat al zeer kort na het afsluiten van de geldlening door belanghebbende is besloten af te zien van aflossing en rentebetaling op die lening en is ingestemd met achterstelling van de geldlening ten opzichte van de lening van de Rabobank. Belanghebbende brengt hier tegen in, dat zij als een zakelijk handelende crediteur heeft gehandeld door een afweging te maken of zij het voortbestaan van B Holding bv in gevaar moest brengen door het opeisen van de geldlening en het niet instemmen met achterstelling van de geldlening. Daarbij heeft belanghebbende de kans dat B Holding bv in de toekomst wel aan haar verplichtingen als debiteur zou kunnen vol-doen en dat zij afnemer van belanghebbendes managementdiensten zou blijven, dusdanig ingeschat, dat zij heeft ingestemd met uitstel van de maandelijkse betalingen en achterstelling van de geldlening. Dat ook andere zakelijk handelende partijen vertrouwen hadden in de levensvatbaarheid van B Holding bv, leidt belanghebbende af uit het feit dat de Rabobank zowel in 1997 als in 1999 omvang-rijke kredietfaciliteiten aan B Holding bv heeft verstrekt.

4.8. De Inspecteur maakt met hetgeen hij heeft aangedragen naar het oordeel van het Hof niet aannemelijk, dat belanghebbende niet als zakelijk handelende crediteur heeft ingestemd met het achterwege laten van de aflossing en rentebetalingen en de achterstelling van de geldlening aan B Holding bv. Het verstrekken van de tweede lening in 2001 doet aan de zakelijkheid van de eerste geldlening niet af.

4.9. De Inspecteur wijst nog op de renteverlaging en het uitstel van aflossing zoals die zijn vastgelegd in de onder 2.13. aangehaalde overeenkomst van februari 2002. Tegenover de stelling van belanghebbende dat zij met deze voor haar nadelige wijzigingen heeft ingestemd vanuit haar beleggers- en leveranciersbelangen, heeft de Inspecteur naar het oordeel van het Hof niet aannemelijk gemaakt dat deze wijzigingen op onzakelijke motieven zijn gestoeld.

4.10. Belanghebbende heeft daarom naar het oordeel van het Hof terecht de afwaardering van de geldlening op haar winst in mindering gebracht. Een bijzondere omstandigheid die aan deze afwaardering in de weg staat, heeft de Inspecteur niet aannemelijk gemaakt.

4.11. Het hoger beroep wordt geacht mede betrekking te hebben op de heffingsrente (zie HR 27 november 2009, nr. 07/13621, LJN BJ7907). De gronden die zijn gericht tegen de belastingaanslag, worden geacht mede te zijn gericht tegen de beschikking heffingsrente. Nu het Hof de aanslag zal verminderen tot een aanslag berekend naar een belastbaar bedrag van nihil en anderszins niet is gebleken van een verrekening, zal de heffingsrentebeschikking vernietigd moeten worden.

Slotsom

Het hoger beroep van belanghebbende is gegrond.

(Volgt vernietiging van de uitspraken van de rechtbank en van de inspecteur, vermindering van de aanslag en verhoging van het vastgestelde verlies.)

Toelichting Minister van Financiën van 20 juli 2010, nr. DGB 2010-3935

(...)

De minister heeft laten weten dat hij afziet van cassatie. Gelet op het belang van de externe financiering voor de onderneming acht de minister het niet volstrekt onbegrijpelijk dat X bv vanuit haar leveranciers- en beleggersmotief heeft ingestemd met de verslechtering van de voorwaarden. Zij verwachtte daardoor kennelijk dat zowel haar leveranciersbelangen (blijven ontvangen managementvergoeding) als haar beleggersbelangen (aflossing plus 10% rendement) behouden konden blijven. Nu de aandeelhouder van X bv ook aandeelhouder van de Holding was, acht de minister het echter ook zeer wel mogelijk dat X bv mede ten behoeve van haar aandeelhouder heeft ingestemd met verslechtering van de leningsvoorwaarden. In

zoverre zou sprake kunnen zijn van onzakelijk handelen en zou (een gedeelte van) afwaardering van de lening niet ten laste van het resultaat kunnen komen. Dat het hof binnen de hem toekomende keuze en waardering van de bewijsmiddelen tot een ander oordeel komt, acht de minister echter niet volstrekt onbegrijpelijk.

Noot

Aantekening

Een uitspraak die de belastingadviespraktijk weer enige moed zal geven na het onzakelijk lening arrest HR 9 mei 2008, nr. 43849, [BNB 2008/191](#), [V-N 2008/23.14](#). De belastinginspecteur stelt in casu dat de vordering niet mag worden afgewaardeerd, omdat die onzakelijk zou zijn. Hij voert hiervoor aan dat zekerheden ontbreken, de geldlening niet werd opgeëist toen aflossing en rentebetaling achterwege bleven, het achterstellen van de geldlening bij leningen van de Rabobank, het instemmen met een renteverlaging en het verstrekken van een tweede lening in 2001. Belanghebbende heeft voor al deze handelingen naar het oordeel van het hof echter afdoende verklaringen, namelijk een leveranciersmotief, te weten het kunnen voorzetten van de managementovereenkomst met de schuldenaar, en een beleggersmotief, te weten een kortlopende investering tegen een zeer hoog rendement. Voorts pleiten tegen het standpunt van de inspecteur dat de Rabobank nog bereid bleek een kleine drie maanden na het verschaffen van de geldlening een geldlening te verstrekken aan de schuldenaar met een driemaal hogere hoofdsom tegen een variabele rente van op dat moment 4,9%. De geldlening van belanghebbende betrof een aanzienlijk lagere hoofdsom tegen een aanzienlijk hogere rente van 10%. En ongeveer tweeënhalf jaar later verstrekt de Rabobank opnieuw twee geldleningen aan de schuldenaar. Tegen de achtergrond van deze feiten is de stelling van de inspecteur dat belanghebbende met de verstrekking van haar geldlening onzakelijk heeft gehandeld in die zin dat een willekeurige derde niet een dergelijke geldlening zou verschaffen, niet goed te begrijpen.

Het ontbreken van zekerheden ten aanzien van de geldlening van belanghebbende acht het hof verschoonbaar, omdat het een kortlopende geldlening van één jaar betrof en compensatie van het debiteurenrisico heeft plaatsgevonden door de hoge rente van 10%. Dat het gebrek aan zekerheden kan worden gecompenseerd door een hogere rente, heeft inmiddels de instemming van de Staatssecretaris van Financiën, zo blijkt uit zijn brief van 22 februari 2010, nr. DGB2010/86U, [V-N 2010/12.18](#), aan Nexia Nederland bv.

Voorts oordeelt het hof dat onzakelijk handelen door belanghebbende niet erg voor de hand ligt, omdat belanghebbende niet rechtstreeks aandeelhouder was in de schuldenaar en haar 100%-aandeelhouder op het moment van afsluiten van de geldlening slechts een minderheidsbelang van 32,5% bezat in de schuldenaar. Tot slot bestond er ook geen financiële of familiale band tussen de enig aandeelhouder van belanghebbende en de andere aandeelhouders in de schuldenaar. Kortom, toen de geldlening begin 1997 werd verstrekt, was er naar het oordeel van het hof geen sprake van een onzakelijke geldlening.

De inspecteur komt dan nog met de stelling dat in feite sprake is van een bodemlozeputlening, maar ook die stelling wijst het hof af, gelet op het feit dat de schuldenaar in het jaar van de geldverstrekking in 1997 nog

een - zij het bescheiden - winst heeft behaald. Van een structurele verliespositie was op het moment van de verschaffing van de geldlening begin 1997 dus (nog) geen sprake. Wij vinden deze oordelen van het hof allen zeer overtuigend.

Dan komt de aanpassing van de voorwaarden van de geldlening begin 2002. Er is sinds begin 1997 - toen de geldlening werd verstrekt - niet op de geldlening afgelost, ondanks de afspraak dat de looptijd van de geldlening maar een jaar zou bedragen en dat er elke maand 1/10 gedeelte op zou worden afgelost. Evenmin is de 10%-rente daadwerkelijk betaald. De wijzigingen in 2002 hielden in dat (1) de rente jaarlijks tussen partijen wordt overeengekomen (voor het jaar 2002 zijn partijen een rente van 6% overeengekomen), (2) de schuldenaar geen aflossingsplicht heeft en (3) de geldlening is achtergesteld bij de leningen die zijn verstrekt door de Rabobank. Ook deze wijzigingen van de voorwaarden van de geldlening maken volgens het hof niet dat de geldlening in 2002 onzakelijk wordt. Belanghebbende weet het hof ervan te overtuigen dat zij heeft ingestemd met de verslechtering van haar positie ten opzichte van die van de Rabobank door de aanpassing van de geldleningsvoorwaarden teneinde haar positie als crediteur zoveel mogelijk te beschermen. Het was het zakelijke belang van belanghebbende om hiermee in te stemmen teneinde het voortbestaan van de schuldenaar niet in gevaar te brengen door het opeisen van de geldlening en het instemmen met de achterstelling van de geldlening. Had belanghebbende dit namelijk niet gedaan, dan was zij waarschijnlijk nog verder van huis geweest en had zij vermoedelijk nimmer nog iets teruggezien van haar geldlening. In zoverre achten wij het begrijpelijk - en zakelijk - dat belanghebbende heeft gehandeld zoals zij heeft gehandeld. En wat de verstrekking van een tweede geldlening in 2001 door belanghebbende aan dezelfde schuldenaar heeft te maken met het karakter - zakelijk of niet - van de eerste in 1997 verstrekte geldlening, ontgaat ons. Het hof oordeelt onzes inziens dan ook terecht dat het verstrekken van de tweede lening in 2001 aan de zakelijkheid van de eerste geldlening niet afdoet.

Hoewel wij ons in beide oordelen van het hof dus kunnen vinden, blijft er toch één ding bij ons knagen. Uit de feiten blijkt namelijk dat een van de aangepaste voorwaarden is dat de schuldenaar geen aflossingsplicht meer heeft. Uit het oliemaatschappijarrest HR 8 september 2006, nr. 42015, [BNB 2007/104 \(V-N 2006/47.21\)](#), blijkt dat voor het bestaan van een geldlening - civiel- én fiscaalrechtelijk - een terugbetalingsverplichting essentieel is. 'Die terugbetalingsverplichting verleent aan een geldverstrekking het kenmerk van een lening', aldus de Hoge Raad in genoemd arrest. Door nu de aflossingsplicht te laten vervallen, wordt naar onze mening de grens naar (informeel) kapitaal overschreden. Hof Arnhem zegt hier niets over en ook de inspecteur heeft dit aspect niet naar voren gebracht. De inspecteur stipt het wel even kort aan, maar verbindt daaraan - als wij het goed begrijpen - niet de conclusie dat de geldverstrekking vanaf het moment van laten vervallen van de aflossingsplicht als (informeel) kapitaal heeft te gelden. Zowel het hof als de inspecteur zijn onderhavige zaak blijven beschouwen in het licht van het onzakelijkeleningarrest [BNB 2008/191](#). Wij hadden ons echter kunnen voorstellen dat de geldverstrekking vanaf 2002 met het laten vervallen van de aflossingsplicht voortaan als (informeel) kapitaal moet worden aangemerkt. In cassatie zal dit aspect helaas niet meer aan de orde kunnen komen, want de Minister van Financiën heeft zijn pro forma cassatieberoepschrift inmiddels ingetrokken.

Tot slot wijzen wij er ter vermijding van misverstanden nog op dat belanghebbende in 2001 nog een tweede geldlening aan dezelfde schuldenaar heeft verstrekt met eenzelfde hoofdsom. Dit betreft een achtergestelde lening tegen een nader overeen te komen rente. Meer is er over deze tweede geldlening niet bekend. Deze tweede geldlening is ook verstrekt onder druk van de Rabobank die in 2001 de in 1997 en in 1999 verstrekte

kredietfaciliteiten dreigde op te zeggen en had geëist dat de aandeelhouders van de schuldenaar risicodragend kapitaal zouden verstrekken aan de schuldenaar. Naar wij uit de uitspraak begrijpen, wordt over deze geldlening niet geprocedeerd. Waarom niet, kunnen wij niet achterhalen, maar het zou kunnen zijn dat belanghebbende ter zake van deze geldlening geen afwaarderingsverlies in aftrek heeft gebracht, hetzij omdat deze (tweede) geldlening als een bodemlozeputlening moest worden beschouwd, gelet op de verliespositie waarin de schuldenaar inmiddels was geraakt, hetzij omdat belanghebbende zelf al de conclusie had getrokken dat deze (tweede) geldlening onzakelijk was. Mogelijk dat belanghebbende om deze of soortgelijke redenen dus zelf al had afgezien van het in aftrek brengen van een afwaarderingsverlies ter zake van deze tweede geldlening. Het afwaarderingsverlies waarover in rechte wordt gestreden, betreft dus de eerste geldlening die in 1997 is verstrekt en waarvan in 2002 de voorwaarden zijn aangepast.

[einde aantekening]